

Любов Колесникова: «Доля не надто жалує мене і, може, тому з мене вийшла добра акторка»

Ангеліна Велика

Любов Колесникова у виставі «Вій. Докудрама» Наталі Ворожбит за мотивами твору Миколи Гоголя. Режисер Андрій Бакіров. Чернігівський музично-драматичний театр ім. Т. Шевченка.

22 жовтня 2021 року в Чернігівському драмтеатрі ім. Т. Шевченка відбувся бенефіс заслуженої артистки України Любові Колесникової. Вона зіграла одну зі своїх найяскравіших ролей – бабу Соньку у виставі «Вій. Докудрама» Наталі Ворожбит за мотивами повісті Миколи Гоголя. Вистава здобула перемогу на I Всеукраїнському театральному фестивалі «ГРА». У 2018 році режисер цього інтригуюче-містичного дійства Андрій Бакіров одержав найвищу театральну відзнаку Мінкультури – премію ім. Леся Курбаса. Коли вперше бачиш Любов Степанівну не на сцені, а в житті, можеш подумати, що це директорка школи, чи тренер гандбольної команди, чи бізнесвумен дев'яностих: сильна, впевнена, активна, незалежна... Коли ж справа доходить до інтерв'ю, дивуєшся – настільки душевно протікає розмова. Здається, на сцені Любов Степанівна має грати бойових жінок, осіб королівської крові і традиційних українських бабусь з домішком відьомської натури. Вона такі ролі грає розкішно, взяти хоча б Секлету Лимериху («За двома зайцями»), бабу Палажку («Кайдашева сім'я») чи Отаманшу («Снігова королева»). Але поряд з тим вона грає ролі, що здаються для неї неймовірними, – скажімо наївно-простодушну бабу Соньку «Вій. Докудрама», зворушливу до сліз Євгенію «Танго» Славоміра Мрожека. За п'ятдесят років на сцені Любов Степанів-

на зіграла різнопланових ролей більше сотні. Від драматичних та ліричних до комедійних та характерних.

Її бенефіс присвячений двом ювілейним подіям – 70-річчю, яке акторка відзначила цього року, та 50-річчю творчої діяльності. У 2018 році за роль баби Соньки вона одержала президентську стипендію та звання заслуженої артистки України. Любов Степанівна знімається в кіно. Одна з останніх робіт – роль Палажки в серіалі «Спіймати Кайдаша». Щира, відкрита, ранима та весела водночас.

Монолог. Доволі рано я усвідомила, що хочу бути акторкою і озвучила це мамі. У тринадцять, коли зіграла першу роль – Анну у виставі «Сині роси» за п'єсою Миколи Зарудного в народному театрі в Овручі на Житомирщині. Туди я бігала малою після школи. Сама родом з села Острів, тож дорога до театру була не близькою, доводилось долати чотири кілометри пішки, у спеку і в мороз. Бувало, як занесе усе снігом, що не проїхати, не пройти, а я йшла, бо знаходила там щось своє, не буденне, що стало захопленням на все життя.

Мама хотіла, щоб я була лікарем. За тяжкою роботою в колгоспі, бідністю, клопотами з малими дітьми, їй на мене не завжди вистачало часу, і я жила своїми мріями, тож і поїхала рано з дому. Тепер, на жаль, не часто вдається приїхати, погостити у родичів в селі.

Мій перший театр – Ніжинський. У 1971 році до нас у Овруч приїхав на гастролі театр ім. М. Коцюбинського з Ніжина. Мені тоді щойно виповнилось 19, і я вирішила, що доля дає мені шанс, попросилася до трупи акторкою, і мені не відмовили. Так почалося моє творче життя. Там я пропрацювала сім років, вчилася у хороших акторів та режисерів, зіграла чимало гарних ролей: Варку у «Безталанній» Івана Карпенка-Карого, Оленку у «Голубих оленях» Олексія Коломійця, Вальку в «Іркутській історії» Олександра Арбузова. До Чернігова приїхала у 1978 році. Мене побачив у Ніжині Віталій Рудницький – головний режисер Чернігівського театру, в ролі Маші у виставі «Найщасливіша», і запросив до Чернігова. Пам'ятаю, спочатку театр поїхав на довгі гастролі, а я лишилася на базі, працювати в кравецькому цеху, шила костюми акторам, та по поверненні мене взяли в роботу, і все закрутилося... Дебютувала у ролі Уляни у виставі «Іваном звать його».

За 50 років у театрі я зіграла більше сотні ролей. Відбулася як героїня, і як характерна, комедійна акторка. Достойними роботами вважаю роль Вальки в «Іркутській історії» Арбузова, Анни у виставі «101-й кілометр» Олександра Галіна, Юнони в «Енеїді» Івана Котляревського. З останніх робіт – роль Мамулі у виставі «Каліка з острова Інішмаан» Мартіна МакДона та баба Сонька у «Вій. Докудрама».

Я вірю, що кожна роль приходить актору в потрібний час, з якоюсь метою, щоб він щось усвідомив, зрозумів. У мене так було з Євгенією у виставі «Танго». Саме вона допомогла мені знайти відповідь на питання, яке цікавило мене в той час. Я збагнула, що все в житті має приходити і відходити вчасно, звільнивши місце наступному... Як пори року змінюють одна одну... Все циклічно в нашому світі, й не треба боятися чогось невідворотнього, адже це просто наступна стадія буття.

Моя баба Сонька з вистави «Вій. Докудрама» – це моя мама... Працьовита, добра, проста, ніжна... Ніколи не сказала поганого слова, не образила нікого. Любила все живе: людей, природу, тварин, дітей жаліла...

Доля не надто жалує мене і, може, завдяки цьому з мене вийшла добра акторка. Так склалося, що онука виховую сама. Дитина потребує великої уваги та любові, і часу на

себе залишається не багато, а вже ж вік такий, що хочеться відпочити. В мене запитують, як я встигаю: про сім'ю дбати і грати в театрі, а я відповідаю: напругаюся й іду... Доглядати чоловіка, виховувати онука, облаштовувати побут, так, як і всі жінки. В нас немає іншого вибору.

Любов – це те, з чого створений наш світ, і що його тримає. Хоча, любов буває різною. Любиш батька, матір, Батьківщину... А кохаєш милого. Чесно кажучи, мені останнім часом хочеться просто елементарної поваги. Ніхто не залишиться довіку молодим...

Тож, до часу ставлюся по-філософськи, вважаю, що свій вік треба любити і поважати. Все минає, лишається досвід, мудрість. Хто знає, якби я була такою мудрою в двадцять, можливо б, не зробила тих помилок, і життя склалося по-іншому, а, може, і добре, що була «дурною», і все склалося так, як є.

Рушійна сила почуттів. Іза Міранда

Лариса Брюховецька

Італійську акторку театру і кіно **Ізу Міранду** (спр. прізви. Інесса Ізабелла Самп'єтро, 1905–1982), як і шведку Інґрід Берґман, можна назвати громадянкою світу. Вона здобула хорошу професійну освіту в Італії. За даними The Movie Database, знялася у 65 фільмах у різних країнах, щоправда, в кінці кар'єри їй діставалися лише епізоди. Уже після другого фільму її нарекли «італійською Марлен Дітріх», але, як і будь-яке порівняння, воно не зовсім відповідає дійсності. Краса і талант італійки самодостатні, більше того, вони не конкурують з німецькою акторкою, котра основну свою кар'єру здійснила у США й уславилась численною армією полонених її жіночими чарами знаменитостей. Міранда ж була заміжною за італійським продюсером Альфредо Гуаріні, з яким прожила все життя й померла на рік за нього пізніше. Та й акторський почерк Міранди, на відміну від Дітріх, сказати б, значно людяніший, наповнений теплом південної країни. Її обличчя свідчить про благородство, аристократизм і внутрішню наповненість. А її героїні – і звичайні жінки, і особи з вищого світу – цим теплом та емоціями наділені сповна.

Іза Міранда.

Зніматися вона почала в рік, що став трагічним не тільки для Європи, а й для всього світу, – рік приходу до влади в Німеччині Адольфа Гітлера. В Італії ж, як відомо, диктатура Муссоліні, котрий сповідував фашизм, вкоренилася ще раніше. Але, хоч як це парадоксально, саме за його правління, з початку 1930-х, італійське кіно переживає майже ренесанс: розвивається кіновиробництво, створюються нові студії, виходять періодичні видання, де аналізуються фільми та досліджується кінематограф. До Італії приїжджають знімати німецькі та французькі режисери.

Про талант актора значною мірою свідчить рівень режисерів, у яких він знімається. Іза Міранда відразу заявила про себе як акторку з міжнародною кар'єрою, зігравши Габі

Доріот у картині «Жінка для всіх» (1934) німецького режисера Макса Офюльса, для якого постійним сюжетом були почуття. Тогочасний кінематограф досить ретельно їх досліджував, тож легко виявити паралелі між фільмом Макса Офюльса і двома гучними попередниками: «Скринькою Пандори» Георга Пабста (1928) та «Голубим ангелом» Джозефа фон Штернберга (1929). У всіх трьох фігурує фатальна жінка; чоловіки, потрапляючи в її «тенета», втрачають розум і гинуть. Але якщо Лола, зіграна Марлен Дітріх, – це жінка-вамп, то сила впливу Лулу, а тим більше Габі – неусвідомлена і в тому, що їхня краса і принадність діє фатально, їхньої вини немає. Втім, так чи інакше, поява цих героїнь – як наслідок емансипації жінки в суспільному і в приватному